

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γειά σου.

Ήθελα να σε ρωτήσω. Σε επισκέπεται η Μοναξιά; Επειδή μιλάμε για χρόνια αποστρατείας, για κάτι αδυναμίες, κάτι βαριεστιμάρες, κάτι πονάκια τέτοια σχετικά με την ηλικία! Μου ήρθε που λες η κυρία Μοναξιά επίσκεψη την Κυριακή το απόγευμα, με το βροχερό καιρό και με την απραξία. Εγώ την είχα ξεπρογκίξει άλλοτε γιατί δεν είχα ούτε καιρό, ούτε διάθεση να μιλάω μαζί της. Σαν αυτούς που σου τηλεφωνάνε και σ' αρχίζουνε τις γλύκες "τι κάνετε και πώς είστε σήμερα"... Τους σταματάω, δεν θέλω να σε απασχολήσω άδικα, δεν ενδιαφέρομαι ό,τι και να πουλάς, ό,τι και να προσφέρεις. Έτσι που λες και με την κυρία Μοναξιά. Ήρθε και στοργυλοκάθισε και με κοίταγε στα μάτια. Της είπα εγώ έχω την Ανεξαρτησία συντροφιά και περνάμε καλά. Και μου 'πασε μια πάρλα, φίλε μου, που έμεινα να την ακούω.

"Ξέρεις πόσες χιλιάδες άνθρωποι είναι μοναχοί και παρακαλάνε κάποιος να τους χτυπήσει την πόρτα; Ξέρεις πόσοι που δεν έχουνε κάποιον να πούνε τον πόνο τους, να μοιράσουνε τις σκέψεις και τα προβλήματά τους, να νιώσουνε ένα φιλικό χέρι στο δικό τους, να έρθουν τα παιδιά με ένα χαμόγελο ή κάποιος να τους προσφέρει έναν καφέ, έναν καλό λόγο;" Τότε πήρα το λόγο. Τα ξέρω και λυπάμαι. Τους ανήμπορους, τους ξεχασμένους από τους δικούς τους μοναχούς, αλλά κι αυτούς που είναι μόνοι μέσα στους πολλούς και σ' αυτή την ίδια οικογένειά τους ακόμα. Αλλά είναι και κάποιοι μοναχοί που τη δημιουργούνε οι ίδιοι τη μοναξιά τους. Και είναι μερικές κατηγορίες ανθρώπων την κουβαλάνε μαζί τους.

Είναι αυτοί που δεν εμπιστεύονται τον συνάνθρωπο, που δεν ανοίγουν την καρδιά τους, που δεν δίνουν το χέρι τους σε φιλική χειραψία. Εκείνοι που υποψιάζονται τα πάντα και που σε κάθε εκδήλωση, κάθε λόγο βλέπουν τι μπορεί να υπάρχει δόλιο και ύπουλο. Είναι εκείνοι για τους οποίους είπε ο Καβάφης, "τους Λεστριγώνες και τους Κύκλωπες, το θυμωμένο Ποσειδώνα δεν θα συναντήσεις αν δεν τους κουβαλάς μες στην ψυχή σου, αν η ψυχή σου δεν τους σπίνει εμπρός σου". Οι άνθρωποι οι καχύποπτοι, που δεν ανοί-

γουν ένα παράθυρο να μπει φως στην καρδιά τους.

Υστερα είναι κάτι άλλοι τύποι. Οι μεμφίμοιροι, αυτοί που θα σου πούνε όλες τις αρρώστιες τους κι όλες τις κακομοιρίες τους, που όλα είναι βάσανα και κακοτυχιές. Αυτοί οι άνθρωποι δεν έχουν συντροφιάς, γιατί όλοι τους αποφεύγουν.

Όπως κι οι άλλοι που μιλάνε μόνο για τον εαυτό τους, που νομίζουν τον εαυτό τους επίκεντρο του κόσμου. Τους έχεις προσέξει, Γιώργο, αυτούς; Εσύ δεν υπάρχουν, θέλει μόνο να σε εντυπωσιάσει, έτσι που κοιτάς πως να τον ξεφορτωθείς. Αυτοί οι τύποι συνήθως δεν έχουν κάνει τίποτα και μεγαλοποιούν και το παραμικρό δικό τους για να δικαιολογηθούν, ίσως και σ' αυτόν τον εαυτό τους. Αυτοί οι άνθρωποι είναι μοναχοί γιατί δεν έχουν τρόπο να επικοινωνήσουν με τον συνάνθρωπο.

Αν μπορούσαμε όλοι να επικοινωνήσουμε, να δώσουμε και να πάρουμε, να μάθουμε, που είναι τόσα πολλά στη ζωή. Όχι να μάθουμε από ενοχλητική, μεροληπτική περιέργεια, από ενδιαφέρον για γνώση. Γιατί αν μιλάμε μόνο για τον εαυτό μας, είτε μεψιμοιρούντες, είτε αυτοθαυμαζόμενοι γινόμαστε κουραστικοί και σίγουρα θα είμαστε μόνοι.

ΜΟΝΑΞΙΑ

Μη φοβηθείς την μοναξιά αν κουβαλάς μαζί σου καρπούς, ψυχανεμίσματα, λουλούδια και αγάπη.

Είν' η ζωή πολύχρωμη κι είναι πλατύς ο κόσμος πολύπλευρος, πολύπτυχος και ομορφιές γεμάτος.

Τόσες γωνιές για να σταθείς να δώσεις και να πάρεις, τόσα ενδιαφέροντα, τόσα πολλά να κάνεις.

Και μ' ένα κόσμο ολόκληρο κλεισμένο στην καρδιά σου πώς να το νιώσεις το κενό,

πώς να το νιώσεις "μόνος".
Κι αν αγαπάς τον άνθρωπο
πώς να τα συνταιριάσεις
αυτό που λένε μοναξιά
κι αυτό που είναι αγάπη;

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου Γρηγόρη,

Όστε γνωρίζεις και εσύ την κυρά Μοναξιά; Εγώ την έχω παρέα πολλά χρόνια και την έχω συνηθίσει τόσο πολύ, ώστε μου λείπει όταν βρίσκομαι πολλές ώρες, ή μέρες μακριά της. Όταν ξέρεις να την κουμαντάρεις, η Μοναξιά μπορεί να σου προσφέρει πολλά και στο λέω από πείρα. Η κυρία Μοναξιά με έμαθε να ψάχνω για νέα ενδιαφέροντα στη ζωή μου, να είμαι πιο επιλεκτικός στις προτιμήσεις μου και πιο οργανωμένος στις υποχρεώσεις μου. Βέβαια με βάζει και σε βαθιές σκέψεις, όταν με αναγκάζει να κάνω απολογισμό των πεπραγμένων μου, να μελετώ τα δούνα και λαβείν της ζωής μου για να εξακριβώσω πόσα έδωσα στην κοινωνία, στην οικογένεια, στους φίλους και πόσα έλαβα, για να εξοφλήσω συναισθηματικά δάνεια και να διαγράψω «κόκκινα» χρέη!

Όμως, η κυρία Μοναξιά, μπορεί να είναι τύραννος όταν δεν μπορείς να την αντιμετωπίσεις και συμφωνώ απόλυτα μαζί σου ότι χιλιάδες συμπατριώτες μας υποφέρουν από την Μοναξιά όταν μείνουν μόνοι τους. Γι' αυτούς τους ανθρώπους, όμως, υπάρχουν τρόποι να βρουν συντροφιά αν τολμήσουν να βγουν από τα σπίτια και να απολαύσουν τις συγκεντρώσεις μοναχικών ανθρώπων, έστω αν πάνε στο γειτονικό shopping centre όπου κάποιοι συμπάροικοι έχουν στήσει πηγαδάκια, αλλά και στις συγκεντρώσεις του Κέντρου Πρόνοιας της Αρχιεπισκοπής, της Κοινότητας, της ΑΧΕΠΙΑ και άλλων φορέων που αναφέρονται στη σελίδα 28 της εφημερίδας μας κάθε Τετάρτη.

Ο Σαρτρ είχε πει ότι αν αισθάνεσαι μοναξιά όταν είσαι μόνος, έχεις κακή παρέα, γι' αυτό πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί με την επιλογή των φίλων μας. Εγώ προτιμώ λίγους φίλους και καλούς που χαιρόμαι τη συντροφιά τους, από πολλούς ενοχλητικούς.

Γι' αυτούς τους ενοχλητικούς τύπους που αναφέρεις και δεν έχουν φίλους, το τραγικό είναι πως δεν έχουν

αντιληφθεί το μειονέκτημά τους για να το διορθώσουν και το χειρότερο είναι πως ούτε ακούν συμβουλές για ν' αλλάξουν τακτική, όμως άνθρωποι είναι και αυτοί δυστυχισμένοι, επειδή «ο άνθρωπος είναι ον φύσει κοινωνικό και πολιτικό. Αυτός που μπορεί να ζήσει μακριά απ' τις ανθρώπινες κοινωνίες είναι είτε θηρίο, είτε θεός», όπως είπε ο Αριστοτέλης.

Ποιός είμαι εγώ που θ' αμφισβητήσω τον Αριστοτέλη, όμως οι μοναχικοί άνθρωποι ούτε θηρία είναι, ούτε θεοί, απλά για δικούς τους λόγους προτιμούν τη μοναξιά και δεν ενοχλούν κανέναν. Αλλωστε, ο Γιάννης Πάριος τραγούδησε πως «Πιο καλή η μοναξιά / από σένα που δε φτάνω / μια σε βρίσκω μια σε χάνω πιο καλή η μοναξιά», αλλά και εσύ γράφεις πως «Και μ' ένα κόσμο ολόκληρο / κλεισμένο στην καρδιά σου / πώς να το νιώσεις το κενό, / πώς να το νιώσεις «μόνος».

Στη δική μου περίπτωση, πάντως, η Μοναξιά μου εκτός από τους φίλους μου έχει πανίσχυρο αντίπαλο και τον «Κόσμο» που της κλέβει πολλές ώρες κάθε μέρα γιατί είναι ένα μεγάλο κομμάτι της καθημερινότητάς μου. Το γράψιμο είναι αποτελεσματικό αντίδοτο στα συμπτώματα της Μοναξιάς και το συστήνω σε όλους εσάς που μάς διαβάζετε, αλλά δεν τολμάτε να γράψετε τις δικές αναμνήσεις, τις δικές σας ανησυχίες, τις δικές σας απόψεις. Δεν έχει σημασία αν δεν έχετε πανεπιστημιακά διπλώματα, (μήπως έχω εγώ;), ή αν δεν ξέρετε ορθογραφία, απολαύστε τις όμορφες στιγμές όταν γράφετε τις σκέψεις σας και αφήστε τα υπόλοιπα σ' εμάς να τα διορθώσουμε. Οποτε νιώσετε να πλακώνει η μοναξιά, πάρτε πέννα και χαρτί και δοκιμάστε να γράψετε τις αναμνήσεις σας, είμαι σίγουρος ότι θα μάς αρέσουν αυτά που έχετε να μάς πείτε!

